

LaCrònica

Els són els artistes

Teresa Bruna

Cavalia, l'espectacle eqüestre impulsat per Normand Latourelle, un dels creadors del Cirque du Soleil, s'estrena avui al Parc del Fòrum (Barcelona?) amb 25.000 entrades venudes per endavant. Tot el que es relaciona amb la *troupe* quebequesa crea expectació, és l'aval de la feina ben feta: Latourelle va deixar el Cirque el 1990, quan ja rutllava, per engegar una cosa diferent, però amb la mateixa empremta de perfeccionisme, bellesa plàstica i una estricta disciplina. Llavors va conèixer les germanes Delgado i Frédéric Pignon, "persones que han centrat la seva vida en la relació amb els cavalls". Va quedar-ne tan fascinat que a partir d'aquí van gestar junts la idea d'un espectacle.

Ahir, quan gairebé tot estava a punt per a l'estrena, ens van convidar a veure'n uns bocinets. Van ser, com era previsible, espectaculars, impactants, preciosos... Vam veure un número amb pluja, un altre amb neu i un de tardor on queien les fulles dels arbres. Ooooh! Esplèndid. Treballen uns 40 artistes, entre acrobates, domadors i músics, i al voltant de 30 cavalls en cada espectacle, que es van alternant (n'hi ha 65). Tot això ho veureu, si hi aneu. Però potser no tindreu ocasió de parlar amb els pares dels cavalls, que és el que vam fer nosaltres.

Tota una descoberta. Per a les Delgado i per a Frédéric Pignon, directors eqüestres de l'espectacle, els cavalls són els seus fills. Els han vist créixer i els han cuidat. "La nostra relació és gairebé una simbiosi. Ens tenim molt d'amor i respecte. No els donem ordres, els ensenyem a jugar amb nosaltres i s'ho passen bé", ens diu Magali

'Cavalia' és un muntatge de Normand Latourelle que s'estrena demà al Fòrum ■ CRISTINA CALDERER

"També fem ioga junts. Quan a escena un s'espanta, li dono una pastanagueta per distreure'l"

Delgado, amb el cavall ensumant-li l'orella. "Alguna vegada potser capten radiacions negatives d'algú del públic i es neguen a jeure o a moure's cap endavant. Es dirigeixen a l'altra part de l'escenari i fan el seu número allà. Nosaltres deixem que improvisin. Són artistes, i els hem de deixar llibertat!".

A més d'ensumar les orelles de sa mare, el cavall ensuma les meves, també, sense tallar-se. Dec tenir radiacions positives. Els pregunto si els fa mandra actuar, perquè he sentit a dir que els cavalls són mandrosos. "És que no actuen, són amb nosaltres. No som els seus genets, els parlem. Els genets de muntar no els parlen, jo no ho puc entendre, això", diu Pignon, a qui li diuen "l'home que xiuxieja als cavalls". Puntualitza que el que passa és que s'estressen. Llavors

poden ser agressius. "Reconec aquest estat i els tranquil·litzo. També fem ioga junts. Quan a escena un s'espanta per algun esclat de llum, li dono una pastanagueta per distreure'l". El cavall, a més de sa i il·lustrat, fa ulls bondadosos, com l'amo. Confirma la teoria que s'assemblen. Torna a ensumar-me. Que maco! I mira que hi vaig anar múrria, perquè havia aconseguit mantenir l'objecció a entrar al Fòrum des del 2004. El Fòrum, tot asfalt, res de l'altre món, però el Cavalia Village és impressionant: set carpes blanques, la gran (6.640 m²) per a l'espectacle, la de l'entrada, la del bar i quatre més per al personal i artistes (de quatre potes i de dues). El cavall m'acosta el morro, crec que li agrada... Renoï de cavall! Encara em farà tornar al Fòrum! ■

Espectacles
en breu

TEATRE
'2666', premi de la Crítica Teatral de Barcelona

L'adaptació de la novel·la de Roberto Bolaño *2666* feta per Àlex Rigola i Pablo Ley va ser escollida ahir com el millor muntatge teatral del 2007 en els XIV premis de la Crítica. Entre d'altres guardons, Calixto Bieito, per *Plataforma*, va ser triat com el millor director, *Lúcid*, de Rafael Spregelburd, va guanyar en la categoria de millor text, i *El dúo de la Africana*, va obtenir la distinció al millor musical.

CINEMA
'La soledad' obté el premi Sant Jordi de cinema

La soledad, de Jaime Rosales, ha estat guardonada com a millor pel·lícula espanyola, i Maribel Verdú, com a millor actriu, pel jurat de la 52a edició dels premis Sant Jordi, que es va reunir ahir a Barcelona. *Promesas del este*, de David Cronenberg, va ser escollida com el millor film estranger.

MÚSICA
El 'reactable' és l'instrument més innovador del 2007

La fira MIDEM de Cannes, el mercat més important de la indústria musical, ha premiat el *reactable* desenvolupat pel Grup de Tecnologia Musical de la Universitat Pompeu Fabra (UPF) com l'instrument més innovador del 2007. Desenvolupat per l'investigador del Grup de Tecnologia Musical de la UPF Sergi Jordà i els seus col·laboradors Marcos Alonso, Günter Geiger i Martin Kaltenbrunner, el *reactable* ha sorprès pel seu disseny futurista, a base d'uns objectes de plàstic de diferents colors i mesures distribuïts sobre un tauler il·luminat.

Crítica* teatre

Juan Carlos Olivares

Un Kushner amb les ales trencades

Tony Kushner fa teatre polític. Així es defineix com a autor, però també és un gran renovador de la tragèdia i del concepte del destí. Realisme solcat de fets extraordinaris. L'un sense l'altre pot ser molt i bo, però no és Kushner. *Homebody / Kabul* en la versió de Mario Gas és un benintencionat al·legat contra la metastasi dels interes-

sos ocults, però minimitza la grandesa dramàtica de l'obra. Gas es relaciona amb l'autor com podria fer-ho amb Ibsen. La prioritat és la claredat del missatge, tot i que hagi d'ordenar altres valors del text. El resultat és un espectacle de factura sòlida. Al director li interessa més la ferma actitud d'una cosina d'Antígona buscant la mare desapareguda -mor-

Gas minimitza la grandesa dramàtica de 'Homebody'

ta?, integrada? - en un Kabul sota el terror talibà que l'ambigüitat emocional del pare, atrapat pels vapors de l'opi, seduït per un personatge tret d'una pàgina fosca de Conrad o Lowry.

Una direcció funcional sobre la qual pocs intèrprets saben elevar-se. Per sota d'aquesta invisible línia del treball ben aconpleert, la monotonia de Montse Morillo (la filla amb el pilot automàtic de la ira sempre encès) i la intranscendència de Roberto Álvarez (el pare perdut en els inesperats paradisos de l'heroïna). A nivell, Gloria

Muñoz, que posa tot el seu talent per ser la perfecta dona ferida per la desraó de moros i cristians. Per damunt, Jordi Collet com un àngel caigut amb les seves temptacions d'opi i derivats. Ilevant-se abraçant en solitari la magnitud de l'obra - una extraordinària Vicky Peña. Només el seu monòleg (la part del díptic que corres-

pon a *Homebody*) acompanya l'arriscat vol tràgic de l'autor. Una brillant digressió que porta una dona avorrida d'un suburbi de Londres a Kabul. Un viatge interior que només es pot fer amb l'ajuda d'un *djinn* anomenat Tony Kushner.

* **Homebody / Kabul**, DE TONY KUSHNER. T. ROMEA. 24 DE GEN.